

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. S.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 17. 4. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č. j. OAM-340/LE-BA07-BA06-PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 28. 3. 2023, č. j. OAM-340/LE-BA07-BA06-PS-2023, žalovaný rozhodl tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 7. 2023. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byla mimo jiné skutečnost, že žalobce podal dne 23. 3. 2023 v ZZC žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co byl zajištěn Policií ČR za účelem realizace správního vyhoštění rozhodnutím ze dne 16. 3. 2023, č. j. KRPA-94864-17/ČJ-2023-000022-MIG, když důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému postup, který nebyl v souladu se zákonem a dovozenou soudní praxí. Žalobce předně vytýkal žalovanému povrchní hodnocení majetkových a rodinných poměrů, pobytové historie žalobce na území ČR a chování žalobce v souladu právním řádem ČR. Žalobce byl toho názoru, že pokud by se žalovaný zabýval zhodnocením předpokladů pro zajištění řádně a úplně, dospěl by nepochybně k závěru, že není nezbytné zajistit žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ale je dostačující uložit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný však možnost uložení této alternativy posoudil zcela nedostatečně a při uložení zajištění v napadeném rozhodnutí vycházel de facto pouze ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, a že se kdysi měl vyjádřit ve smyslu, že jeho cílovou zemí je Itálie. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, že by žalobce měl v minulosti páchat jakoukoliv formu trestné činnosti nebo narušovat veřejný pořádek. Tento zásadní deficit odůvodnění napadeného rozhodnutí jej činí nepřezkoumatelným. Dále žalobce zmínil, že má závažné zdravotní problémy, které činí jeho pobyt v ZZC trýznivým a nesnesitelným. Žalobce trpí respiračními potížemi, těžkou alergií na pyly, problémy s páteří a svalstvem v oblasti zad. V ZZC sice dostává léky na bolest, tyto však nepomáhají, a jiné i přes svoji žádost nedostal. V neposlední řadě žalobce trpí depresemi v důsledku stísněných prostor a velice omezených možností pohybu. Z tohoto důvodu by měl být shledán zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu (osoba s vážným onemocněním), kterou v souladu s § 46a odst. 3 zákona o azylu není možné zajistit, jelikož v tomto případě jde o vážné onemocnění, které neumožňuje umístit žalobce do ZZC bez rizika vzniku závažné újmy na jeho zdraví. V tomto ohledu byl žalobce přesvědčen, že jeho zdravotní stav je dalším zásadním faktorem, který činí jeho zajištění nezákonným. Žalobce také navrhl, aby si soud k důkazu vyžádal jeho zdravotnickou dokumentaci vedenou v ZZC Balková. Žalobce spatřoval nezákonnost zajištění ve vztahu k omezení svobody náboženského vyznání, což odůvodnil tím, že jako muslim z důvodu zákazu přijímání stravy z vepřového masa je nucen v ZZC hladovět, neboť strava je tam složená převážně právě z vepřového masa. Vzhledem ke všem výše uvedeným okolnostem byl žalobce přesvědčen, že pokud by měl možnost pobývat na základě zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v pobytovém středisku, jeho psychické rozpoložení a zdravotní stav by se zásadně zlepšily, protože by měl přístup k adekvátní medikaci, možnostem svobodného pohybu a mohl by si rovněž připravovat stravu v souladu se svým náboženským přesvědčením. Žalobce rovněž namítal absenci podloženosti úvah a dostatečného odůvodnění délky jeho zajištění. Proto žalobce považoval stanovení délky zajištění nepřezkoumatelným. Závěrem žalobce namítal, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale především čl. 8 Listiny základních práv a

svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 24. 4. 2023 a jeho doplnění ze dne 25. 4. 2023 žalovaný nesouhlasil s žalobou a byl i nadále toho přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy dovedly. Žalovaný dle svého názoru v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný zopakoval, co předcházelo zajištění žalobce. Žalovaný mimo jiné také uvedl, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po zadržení Policií ČR, po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z jeho výpovědi v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo učinit tak před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jeho jednání tak žalovaný vyvodil, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal pouze ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR neučinil. Z žalobcova jednání jednoznačně vyplynulo, že o mezinárodní ochranu v ČR neměl v úmyslu požádat. O azyl ostatně nepožádal ani dříve během své cesty Evropou, byť dle svých slov pobýval několik měsíců v Rumunsku. Současné jednání a pohnutky tak jednoznačně dokazují pouhou účelovost jeho současného jednání, neboť osoba, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska zeměpisného. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Žadatel rovněž není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. K obtížím žalobce popisovaným v žalobě žalovaný uvedl, že mu je v ZZC poskytována zdravotní péče a na alergii dostává léky. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné. Dále žalovaný k žalobcem tvrzeným dopadům režimu v ZZC na jeho psychiku podotýká, že z materiálů zařazených ve správním spisu nevyplyvá, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. K režimu v ZZC je třeba uvést, že žadatelé dostávají voucher s paušální částkou k využití pevného telefonního automatu, který je v zařízení umístěn a mohou tak kontaktovat své příbuzné i v zahraničí. Pokud jim tato částka nepostačuje, mohou požádat o její zvýšení, které je hrazeno z jejich vlastních prostředků, případně jim na pevnou telefonní linku mohou volat jejich příbuzní. Co se týče námitky vůči tamnímu stravování, žalovaný sdělil, že v ZZC je možnost volby stravy bez vepřového. Pohyb cizinců po zařízení, včetně jeho venkovního areálu, je regulován, což však vyplývá ze samotné povahy tohoto typu zařízení, cizincům však nejsou upřeny volnočasové aktivity a v rámci možností jsou zohledňována také specifika související s žalobcem zmiňovaným dodržováním ramadánu. V ZZC jsou poskytovány mj. služby sociálního pracovníka i psychologa, v případě potřeby lze zprostředkovat i kontakt s psychiatrem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

V situaci, kdy se žalobce vědomě rozhodl cestovat bez dokladů a víza do států EU, musel být srozuměn i s možností, že v případě zadržení policií může být zajištěn, a tedy také nucen se podrobit režimu pobytu v zařízení určenému pro zajištění. Takový důsledek v situaci vědomého porušování právních předpisů se jeví logickým zejména za absence příslušných předpokladů k uložení zvláštního opatření, jehož se žalobce dovolává. Činí tak ale ve značně obecné rovině a sám krom svých požadavků a příslibů nepředkládá důvody, které by dokládaly nesprávnost závěrů žalovaného, nezákonnost či nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu vyplývá, že byl žalobce dne 15. 3. 2023 kontrolován spolu s dalšími pěti osobami policejní hlídkou. Na výzvu nepředložil žádný cestovní ani jiný doklad. Následnou lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že nedisponuje žádným platným dokladem a že se na území ČR nachází bez platného oprávnění k pobytu. V policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 15. 3. 2023 žalobce potvrdil svoji totožnost a státní příslušnost. Ke své cestě uvedl, že do Schengenského prostoru poprvé vstoupil na začátku února 2023, do ČR přijel kamionem z Rumunska, přičemž se původně chtěl dostat do Itálie. Cestoval z Pákistánu do Turecka, Bulharska, Rumunska a ČR, přičemž územím ČR žalobce jen projížděl a jeho cílem byla Itálie. Dle jeho vyjádření mu v případě návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí, jen je tam špatná životní úroveň a není snadné tam žít, odjel proto, aby zabezpečil rodinu a měl v plánu, že by rodina přijela za nějakou dobu za ním. Co se týče překážek ve vycestování z ČR, uvedl, že o žádné překážce neví. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2023, č. j. KRPA-94864-25/ČJ-2023-000022-MIG bylo rozhodnuto o uložení správního vyhoštění žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců). Poté byl žalobce rozhodnutím Policie ČR ze dne 16. 3. 2023, č. j. KRPA-94864-17/ČJ-2023-000022-MIG zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 23. 3. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání*

podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“
11. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve (žádost podal až týden po zadržení Policií ČR). V této souvislosti soud odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomý neoprávněný vstup a pobyt na území ČR bez povolení k pobytu; zahájené řízení o uložení správního vyhoštění, záměr cestovat do Itálie za prací s tím, že ČR žalobce pouze tranzitoval; dle žalobcova tvrzení mu v zemi původu nic nehrozí; důvod k vycestování ze země původu byl motivován ryze ekonomickými pohnutkami. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Jak dále vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po vstupu na území ČR možnost volného pohybu, a tudíž i příležitost podat žádost o mezinárodní ochranu, což ostatně zdůraznil i žalovaný. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce přicestoval na území ČR minimálně přes území dalších tří členských států EU, kde mohl svou žádost podat. Dle názoru soudu nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že žalobce pro vstup na území ČR využil služeb převaděče, přicestoval skrytým způsobem a především vyjádřil svůj záměr dostat se do Itálie, jako své cílové destinace, s tím, že ČR pouze tranzituje. Takový přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.
12. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, již vytýká žalovanému obecnost napadeného rozhodnutí. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a

srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince pobývající na území ČR nelegálně, nýbrž k těmto okolnostem je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého nelegálně pobývajícího cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. S ohledem na uvedené, soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené rozhodnutí je šablonovité, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.

13. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na případ žalobce. V této souvislosti poté žalobce uvedl, že nepáchal žádnou trestnou činnost, byl v ČR „pouze“ nelegálně. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomé cestování bez povolení ke vstupu a dalšímu pobytu na území ČR, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, cílová destinace Itálie, využití služeb převaděčů, cestování skrytým způsobem) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování rozhodnutí o uložení správním vyhoštění. Co se týče bagatelizování protiprávního jednání žalobce, konstatuje soud, že skutečnost, že žalobce nepáchal trestnou činnost, je sice chvályhodná, avšak s ohledem na další skutečnosti v případě spíše druhořadá. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Současně soud nesouhlasí s tvrzením žalobce ohledně nenarušení veřejného zájmu, neboť ten sleduje právě to, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří disponují příslušnými oprávněními a na území ČR vstoupili v souladu se zákonem, nikoliv tedy způsobem, jakým tak učinil žalobce. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk do cílové destinace byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic neváže.
14. Dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu *„Zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“*

15. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu „*Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.*“
16. Dále spatřoval žalobce své zajištění v ZZC nezákonným z důvodu svého zařazení mezi zranitelné osoby – osoba s vážným onemocněním. K uvedenému soud konstatuje, že splnění podmínek pro přiznání postavení zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, ještě tuto osobu a priori nevylučuje z aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (viz. § 46a odst. 3 zákona o azylu). S ohledem na znění ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu postupoval žalovaný zcela v souladu s jeho smyslem, když k žalobci nepřistupoval jako ke zranitelné osobě ve smyslu výše uvedeného ustanovení. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 3. 2023 žalobce na otázku: „*Navštěvujete v ČR nějakého lékaře?*“ odpověděl: „*Ne, žádného lékaře pravidelně nenavštěvuji. Jsem zdravý a v pořádku.*“ Žalobce sám vlastním zapříčiněním vyloučil příležitost, aby žalovaný mohl usoudit, zda je žalobce z nyní tvrzených důvodů skutečně osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním. Avšak soud k uvedenému konstatuje, že naplnění podmínek zmiňovaného ustanovení v této části nevyplyvá ani z nyní v žalobě tvrzených zdravotních problémů. Žalobcova alergie na pyly, která je již běžná u značné části populace, a které se žalobce nevyhne ani mimo ZZC, jistě nelze podřadit pod závažné onemocnění ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu či důvod, pro který by nebylo možné žalobce zajistit. Rovněž bolest zad, jak je popisována žalobcem, nevypovídá o závažném onemocnění, pro které by žalobce nemohl být zajištěn v ZZC či mu mělo být přiznáno postavení zranitelné osoby. Nelze ani opomenout uvést, že oba uvedené zdravotní problémy jsou v ZZC léčeny formou léků a ze samotného tvrzení žalobce nevyžadují jakýkoliv akutní zásah či léčebnou metodu, která mu nemůže být poskytnuta v ZZC. V obou zmiňovaných případech rovněž není zřejmé, jak by žalobci pomohlo přemístění do Pobytového střediska, jedné z forem zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Tento zdravotní problém je navíc léčen stejně, jako kdyby byl žalobce propuštěn ze ZZC. K žalobcem tvrzeným problémům – deprese ze stísněných prostor a omezených možností pohybu, soud konstatuje, že pakliže žalobce pociťuje deprese, má k dispozici v ZZC služby sociálního pracovníka, psychologa či eventuálně i psychiatra, kteří mu s tímto stavem mohou pomoci. Dále soud konstatuje, že žalobci je umožněno se pohybovat v rámci areálu ZZC volně bez omezení (omezení volného pohybu představuje pouze vnitřní řád, který platí pro každého zajištěného cizince). Proto opět nelze seznat, že by se jednalo o takové závažné onemocnění, pro které by žalobce nemohl být zajištěn v ZZC či mu mělo být přiznáno postavení zranitelné osoby. Nad to soud dodává, že žalobce se v současné situaci zajištění nachází primárně z důvodu svého protiprávního počínání při vstupu a setrvání na území ČR, které bylo popsáno již výše. Je proto zcela v souladu s legitimním očekáváním, že žalobce bude povinen snést určité nepohodlí, které v tomto případě spočívá právě v omezení osobní svobody a s tím souvisejícími následky.
17. Soud upozorňuje žalobce, že v řízení o žalobě dle s.r.s. je soud vázán předloženými důkazy, pakliže tedy žalobce odkazuje na zdravotnickou dokumentaci, byl povinen ji sám předložit. Není povinností soudu, aby za žalobce dohledával důkazní prostředky v jeho prospěch, když mu nebránilo nic v tom je předložit z vlastní iniciativy.

18. Ze shrnutí výše uvedeného vyplývá, že žalobcovy zdravotní i psychické potíže nedosahují takové intenzity a závažnosti, aby odůvodňovaly přiznání postavení zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu či by mu bránily v zajištění v ZZC. Současně soud konstatuje, že v ZZC je žalobci poskytována dostatečná a odpovídající lékařská i jiná případná odborná pomoc v boji s jeho zdravotními i psychickými potížemi.
19. K vytýkanému způsobu stravování žalobce s ohledem na jeho náboženské vyznání odkazuje soud na znění ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 143 odst. 2 zákona o pobytu cizinců – *„Při výběru stravy se podle možností přihlíží k požadavkům kulturních a náboženských tradic zajištěného cizince.“* Tvrzení žalobce stran nuceného hladovění shledává soud lichými a účelovými. Současně v tomto směru nedochází ani k omezení náboženského vyznání, neboť se může žalobce v ZZC stravovat způsobem, který nevyžaduje pojídat vepřové maso.
20. Žalobce dále namítal, že v ZZC dochází k omezení jeho náboženského vyznání. Na tomto místě soud konstatuje, že žalobce tuto svou námitku formuloval toliko obecně, že nelze seznat, v jakých konkrétních aspektech by k tvrzenému omezení mělo docházet. Obecně je však známo, že v ZZC k žádnému omezení náboženského vyznání nedochází. Více k uvedenému s ohledem na obecnost námítky nelze uvést.
21. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v maximální zákonem stanovené lhůtě 120 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Ač se jeví odůvodnění délky trvání zajištění stručné, je z něj přesto patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení maximální délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou.
22. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 9. května 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.